

Cavil·lacions, eleccions

“Fins que algú, que ho va sentir de boca del candidat (el candidat socialista a la presidència de la Generalitat), m’ho confirmà expressament: el candidat afirma que no li faria res, un pacte amb Unió Valenciana. I tot això de la llengua, i tot allò que vostès i jo sabem? Res, diu el candidat, això s’arregla donat-los una conselleria més.”

Un servidor, que té l'hàbit ja molt antic d'actuar com a ciutadà d'opinió lliure, sempre que vénen unes eleccions té també l'hàbit particular de dedicar-los un pensament públic. Ja sé que a alguns això els molesta i escriuen cartes expressant la seua molèstia. Què hi farem: els hàbits de cada qual tenen històries diferents. De manera que els explicaré com veig el panorama. El panorama espanyol, en aquestes eleccions que s'acosten, els he de dir que no m'interessa gran cosa. No crec que es preparen grans canvis entre Cadis i Santander, o entre Almeria i Oviedo, i si hi havia algun canvi possible, els possibles protagonistes ja s'han encarregat de fer-lo impossible. Tampoc emetré judicis sobre el senyor Borell, col·legues i ex-col·leges, inspectors d'hisenda, l'aparato com a única veritat i altres detalls sense importància: també és una vella i coneguda olor —l'olor que sentia Shakespeare a Dinamarca—, i com que no té remei, és inútil buscar-lo. Altres opinadors, coneguts militants del PSOE de la ciutat on visc, ja han publicat als diaris coses més grosses de les que jo seria capaç d'escriure. Ells —socialistes de bona voluntat, o això he de suposar— diuen que cal intentar, una altra volta, la renovació des de dins: tants anys, i encara no se n'han avorrit. Que Sant Llorenç —que quan el socarraven per la dreta demanava ser socarrat per l'esquerra— els conserve la vocació i el mèrit de l'inútil martiri.

Quant a les eleccions a Catalunya, llegint la premsa, escoltant gent amiga, fa tot l'efecte que només els preocupa l'Ajuntament de Barcelona, i és una preocupació molt preocupant. Com si entre Amposta i la Seu d'Urgell l'únic problema fóra que no manen els mateixos als dos costats de la plaça de Sant Jaume, que, com tothom sap, només n'hi ha una. De manera que el gran tema és: i si ara guanyen els socialistes a l'Ajuntament de Barcelona, i després també guanyen la Generalitat? Ah. I si guanya Convergència l'ajuntament, i torna a guanyar Pujol? També ah. No sé: és una mena de joc ja una mica infantil. Fins ara em semblaven gent adulta, els polítics catalans, ara ja no m'ho semblen tant. Qui sap si el problema de fons són les confidències que diu Lluís Llach que li fa el xofer de Pujol, però el fet és que als

despatxos del poder, vull dir conselleries, grans ajuntaments i similars, m'han dit que fa olor de ranci. Aconselle vivament la lectura de la novel·la *DG* del meu admirat Ramon Solsona. I a les Illes, pareix que els meus amics del PSM i companys de camí estan a punt d'augmentar encara més el rèdit d'una sàvia decisió històrica: haver-se mantingut tal com eren, sense presses ni trampes, durant anys i anys i anys. El desert costa de travessar, però al final hi ha terres verdes i fèrtils, i la gent, molta gent, a la curta es pot obnubilar amb grans sigles dominants, però a la llarga sap qui és qui, i què és què, i cap a on ha d'anar la història d'aquest país, si no vol anar cap al no res.

Com al País Valencià, o potser no. He llegit en un diari de València (*Levante*, 25 d'abril, article de Manuel Muñoz, que és persona seriosa i documentada) les ratlles següents: *“Sólo con que el PP no obtuviese la mayoría absoluta quedaría la puerta abierta a la posibilidad de una alianza entre el PSPV y UV, con el apoyo ocasional de Esquerra Unida. Cosas más raras se han visto”*. Molt bé. Jo em malpensava alguna “cosa rara”, alguna intenció, lligava caps, tot quadrava, i no m'ho volia creure. Fins que algú, que ho va sentir de boca del candidat (el candidat socialista a la presidència de la Generalitat), m'ho confirmà expressament: el candidat afirma que no li faria res, un pacte amb Unió Valenciana. I tot això de la llengua, i tot allò que vostès i jo sabem? Res, diu el candidat, això s'arregla donat-los una conselleria més. Això digué. Bé: supose que no passarà. També supose que el PP continuarà governant amb UV o sense UV, poca novetat. I si el PSOE o EU trauen un o dos o tres diputats més o menys, la novetat serà encara menor: no tindrà la més mínima importància (si no és, ai, que la hipòtesi de Manuel Muñoz i les paraules del candidat són més que *“cosa más rara”*). L'única novetat, i seria gran, i vostès ho saben tant com jo, seria l'entrada d'un grup nacionalista a les Corts Valencianes. Entre altres coses, perquè és l'única possibilitat possible, l'única, que ara o en un futur pròxim el zaplanisme triomfant tinga una alternativa real. O això, o PP fins al segle XXII. I qui no ho veja, és que veu molt poc: tan poc, que creu que “després” tot serà com “abans”. Però aquest país no es mereix tanta ceguesa.